

ת"פ 41219/02/14 - מדינת ישראל נגד מיכאל שומינוב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 41219-02-14 מדינת ישראל נ' שומינוב
בפני כב' השופטת תרצה שחם קינן

בעניין: מדינת ישראל

נגד
מיכאל שומינוב

הכרעת דין

כמצוות המחוקק הנני מודיע כי זיכיתי את הנאשם מעבירה של היזק בזדון.

כתב האישום ותגובת הנאשם

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה חבלנית, איומים והיזק לרכוש במזיד.

2. מכתב האישום עולה, כי הנאשם נכנס למכון יופי בבעלותה של המתלוננת, על מנת לעבור טיפול בכפות הרגליים, אך נאמר לו כי מאחר ולא קבע תור, לא יוכל לקבל טיפול. בנסיבות אלה, החל הנאשם לצעוק וכשהמתלוננת פנתה לנאשם וביקשה ממנו לצאת ממכון היופי, דחף אותה הנאשם הפיל אותה ארצה ולאחר מכן, בעט בה. עובדת המקום ניסתה להשתלט על הנאשם ותוך כדי כך נקרעה חולצתו. במהלך המאבק בין השלושה, תקף הנאשם באגרופו את העובדת.

3. ביום 31.12.14 כפר הנאשם במיוחס לו, וטען כי בעלת המקום ניסתה לגרש אותו מהמכון, וכך נפלה.

עדות המתלוננת

4. ביום 24.2.15 העידה גב' טטיאנה ויצמן (להן: "המתלוננת") וסיפרה, כי באחד הימים שקדמו לאירוע, נכנס הנאשם למכון וביקש טיפול בכפות הרגליים (פדיקור). המתלוננת הציעה לו לקחת כרטיס להתקשר ולקבוע תור, אך הנאשם אמר שייכנס בהזדמנות.

לדבריה ביום המקרה, נכנס הנאשם למכון בזמן שהמתלוננת טיפלה בלקוחה ואף העובדת, גב' אינה מלמוז' (להלן: "**אינה**") טיפלה אף היא בלקוחה.

5. בעודה מטפלת בלקוחה שמעה המתלוננת צעקות עולות מהכניסה למכון, יצאה מחדר הטיפולים והבחינה בנאשם שטען שנקבע לו תור לאותו היום. הנאשם הרים את קולו ודיבר בגסות. לפיכך, ביקשה ממנו המתלוננת לצאת.
6. כשפתחה את הדלת היכה בה הנאשם והעיף אותה החוצה, משקפיה נפלו, ולדבריה, המשיך הנאשם להכות בה בעודה שרועה על הרצפה ולבעוט בה.
7. בהמשך, קפצה המתלוננת ותפסה את הנאשם, כך לדבריה, ביחד עם אינה, אשר אחזה בחולצתו, אך הנאשם ברח מהמקום. השתיים רדפו אחריו והבחינו בו בהמשך הרחוב כשהוא חש ברע. הנאשם התיישב על כיסא ליד אחת החנויות ואילו המתלוננת המתינה למשטרה. בזמן שישב על הכיסא איים הנאשם על המתלוננת ואמר לה שזה הסוף שלה וסוף העסק שלה. הנאשם עזב את המקום עוד בטרם הגיעה המשטרה. המתלוננת נכנסה, לדבריה, לניידת על מנת להגיע לתחנה להגיש תלונה. במהלך הנסיעה הבחינה בנאשם אשר הועלה מיד לניידת. כשנשאלה בחקירתה הנגדית, האם ייתכן שהיא זו שדחפה את הנאשם וכשנפל הנאשם נפלה היא עליו, השיבה כי הנאשם כלל לא נפל.

עדוּתָה של גב' אינה מלמוז'

8. הגב' אינה מלמוז' (להלן: "אינה") העידה ואמרה, כי ביום המקרה הגיע הנאשם למכון היופי בו עבדה. לדבריה, נכנס למכון יום או יומיים קודם לכן ולקח כרטיס ביקור. כשנכנס הנאשם למכון ביום האירוע ונענה כי לא ניתן יהיה לטפל בו באותו היום, החל לקלל. המתלוננת יצאה מחדר הטיפולים וביקשה ממנו לצאת, אך הוא דחף אותה והיא נפלה. ובעודה על הרצפה מחוץ למכון המשיך להכות אותה. כשביקש לברוח מהמקום תפסה אותו העדה בחולצתו והחולצה נקרעה. מאוחר יותר, הבחינה העדה בסימן ירוק על היד. כשהנאשם ברח מהמקום השיגה אותו העדה ותפסה אותו, אלא שהוא חש ברע והתיישב על כיסא. בחקירתה הנגדית השיבה לב"כ הנאשם ואמרה, כי לא הציגה בפני החוקרים במשטרה את סימן החבלה על ידה. עוד סיפרה, כי המתלוננת נחבלה ברגלה ובידיה ונראו על גופה סימני חבלות. לשאלה, אם יש מדרגה בכניסה למקום, השיבה העדה, כי יש הפרשי גובה בין הכניסה למדרכה שבחוץ. עם זאת, שללה את האפשרות לפיה מעדה המתלוננת ונפלה.

עדוּתָה של גב' אנה פטרוסיאן

9. גב' אנה פטרוסיאן (להלן: "אנה") העידה וסיפרה, כי בעת שהייתה ביום המקרה בטיפול אצל המתלוננת, שמעה אדם שמבקש טיפול ואת הגב' אינה מסבירה לו שהיה עליו לקבוע תור מראש. לאחר שהמתלוננת עזבה את החדר והותירה אותה על מיטת הטיפולים, שמעה את האדם שנכנס למכון כשהוא מדבר בקול רם וצועק. העדה יצאה מחדר הטיפולים והבחינה במתלוננת על הרצפה בכניסה למכון. כשקמה המתלוננת לתפוס את הנאשם, ברח הוא מהמקום. העדה הבחינה במכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת ובמשקפיה שהם שבורים.

העדה הבחינה במתלוננת שמנסה לתפוס את הנאשם אשר ברח.

עדוּתה של גב' אשרם גבאי

10. בדיון שהתקיים ביום 19.3.15 העידה גב' רווית אשרם גבאי (להלן: "רווית"), אשר טופלה ביום האירוע ע"י אינה. לדבריה, נכנס הנאשם למקום ודיבר עם אינה. השיחה התנהלה בשפה הרוסית אותה אין העדה מבינה. עם זאת, הבחינה בנימה התקיפה בה דיבר הנאשם. כשיצאה המתלוננת מחדר הטיפולים פתחה את הדלת והצביעה החוצה כך שהעדה הבינה שהמתלוננת מבקשת מהנאשם לצאת, או אז אחז הנאשם במתלוננת "וזרק אותה החוצה כמו שק תפוחי אדמה והתחיל לחבט בה". העדה, שהייתה בחודש תשיעי להריונה, חשה חסרת אונים. לדבריה, קמה אינה לעזור למתלוננת וניסתה להפריד ביניהם, אך הנאשם הצליח להתחמק מהשתיים. לשאלה איך היכה הנאשם את המתלוננת, השיבה העדה, כי הוא חבט בה בכוח וכי הוא ניסה לבעוט לה בראש. בהמשך, לאחר שב"כ המאשימה רענן את זיכרונה של העדה, באמצעות מזכר בו נרשמה הודעתה הטלפונית, סיפרה העדה כי כאשר אינה קמה וניסתה להפריד בין השניים, גרר אותה הנאשם על הרצפה. באותו שלב, היו המתלוננת ואינה על הרצפה, ואילו הנאשם כלל לא היה על הרצפה.

הודעתו של הנאשם במשטרה

11. בהודעתו במשטרה אמר הנאשם, כי הגיע למכון מס' ימים לפני יום האירוע, ונקבע לו תור. ביום המקרה, הגיע למכון אך אינה אמרה לו שעליו להמתין. כששאל אותה הנאשם מדוע אמרה לו להגיע לשווא, יצאה המתלוננת מחדר הטיפולים והחלה לצעוק עליו. לאחר שהציגה את עצמה כמנהלת המקום, תפסה אותו המתלוננת בשרוול והעיפה אותו החוצה. תוך כדי כך נפלה יחד עם הנאשם. כשביקש ממנה לעזוב אותו ולאפשר לו ללכת, השיבה שבכוונתה להזמין משטרה, התנפלו עליו המתלוננת ואינה, משכו בחולצתו וקרעו אותה. לדבריו, קם וברח.

עדוּתו של הנאשם

12. בעדותו בבית המשפט אמר הנאשם כי מספר ימים קודם לאירוע, הגיע למכון היופי ונאמר לו להגיע שבוע לאחר מכן. לדבריו נתנה לו אינה כרטיס ביקור, עליו רשם הוא "משעה 13:00-14:00". לדברי הנאשם הבין שנקבע לו תור, ורשם. כשהגיע ביום המקרה, נאמר לו להמתין. הנאשם הראה לאינה את הכרטיס, אמר שקבע תור ולפיכך ימתין. לאחר מכן יצאה המתלוננת מהחדר הסמוך, ואמרה לו שאינה לא תקבל אותו לטיפול. כשביקש לברר מדוע אין מקבלים אותו, אמרה לו המתלוננת לצאת. "היא תפסה את הכרטיס ולקחה ממני והתחילה לדחוף אותי. הדלת הייתה פתוחה. עד הדלת היו 2-3 מ'. היא משכה אותי, יש טיפה ירידה ליד הדלת, והיא דחפה אותי. אני נפלתי והיא עלי. שנינו נפלנו על הרצפה. באותו זמן גם נקרעה לי החולצה". (עמ' 29). הנאשם המשיך ואמר כי לאחר מכן ברח מהמקום, הגיע לחנות אך התקשה בנשימה וישב על ספסל וביקש מים. כשישב על הספסל הגיעו המתלוננת ואינה וחיכו למשטרה. הנאשם התקשר לקרובת

משפחה שלו וביקש שתגיע. לאחר כחצי שעה, היות ולא הגיעה משטרה, עזב את המקום, בכוונה לשוב לביתו. כשהחל ללכת, עצרה לידו ניידת משטרה המתלוננת יצאה מהניידת, והוא אמר לאיש המשטרה כי המתלוננת היא זו שקרעה את חולצתו. לדבריו לא יכולה הייתה רווית לראות אם דחף את המתלוננת אם לאו, שכן היא ישבה כשגבה אל הדלת. עוד אמר כי המתלוננת החזיקה בשרוול חולצתו ולא שחררה אותו.

13. בחקירתו הנגדית השיב הנאשם לשאלה האם הזמין תור בטלפון, ואמר "באתי לבד בעצמי. היא אמר לי שאתקשר ואני אמרתי שאני גר קרוב, למה להתקשר?"

עדוּתָה של גב' רוזה רחמימוב

14. ביום 19.3.15 העידה גב' רוזה רחמימוב (להלן רוזה) קרובת משפחתו של הנאשם, לה קרא הנאשם לאחר שעזב את מכוני היופי. לדבריה התקשר אליה הנאשם, ביקש ממנה להגיע וסיפר לה כי הותקף במכוני היופי. עוד סיפר לה כי הוזמנה משטרה. כשהגיעה רוזה למקום, ראתה את הנאשם יושב לפני חנות והמתלוננת עמדה לידו. הנאשם סיפר לה כי חש ברע. כשהתאושש אמרה לו רוזה ללכת לביתו והיא נשארה במקום. לשאלת ב"כ המאשימה, מדוע לא הזמינה היא עצמה משטרה, כשנודע לה שהנאשם הותקף, השיבה העדה כי הייתה חסרת אונים.

ראיות נוספות

15. לתיק בית המשפט הוגשו צילומים המתעדים את החבלות שנגרמו למתלוננת ת/1. הצילומים שהוגשו אינם בצבע, וקשה להבחין בחבלות המתועדות. מדו"ח הפעולה, ת/3, אש נכתב ע"י איש המשטרה גיא סלע עולה כי נכתב בהמשך לדו"ח מודפס, אך זה לא הוגש לעיוני. מת/3 עולה כי המתלוננת הצביעה בפני כותב הדו"ח על הנאשם, וכי כותב הדו"ח הבחין בחולצתו הקרועה של הנאשם. מדו"ח המעצר, ת/4, עולה כי הנאשם נעצר ברח' שבזי 3 בחולון. וכי בתגובה למעצרו אמר לרס"ל גיא סלע "לא היה כלום". כמו כן, הוגשה הודעתה של רוזה במשטרה - ת/5.

טיעוני הצדדים בתמצית

16. ב"כ המאשימה ביקש להרשיע את הנאשם על סמך דבריהן של עדות התביעה והתמונות שהוגשו לבית המשפט.

17. ב"כ הנאשם ביקשה להצביע על סתירות בין העדויות. לדבריה - העדה אנה, אשר שהתה בחדר הטיפולים, לא ראתה את ראשיתו של האירוע, ויצאה מהחדר רק לאחר שהמתלוננת נפלה. העדה לא תיארה קללות מצד הנאשם. אלא ויכוח. מכאן מבקשת ב"כ הנאשם ללמוד כי התיאור בכתב האישום מוגזם. ב"כ הנאשם ביקשה

לקחת בחשבון את דברי המתלוננת לפיהם הינה ספורטאית, ולפיכך קפצה על הנאשם. לדבריה מתוך תיאור המקום, לא יתכן כי הנאשם נעמד מאחורי המתלוננת ודחף אותה, אלא שהמתלוננת פתחה את הדלת ודחפה היא את הנאשם.

דין והכרעה

18. בעת שנכנס הנאשם למכון היופי, היו במקום ארבע נשים. המתלוננת, בעלת המקום, אינה, מטפלת העובדת במקום, אנה, אשר שהתה בחדר הטיפולים ממנו יצאה רק לאחר שהחל האירוע ורווית, אשר טופלה על ידי אינה, וישבה בכניסה למכון.

19. מדבריהן של ארבע העדות עולה כי לאחר שהוברר לנאשם כי אינו עתיד לקבל טיפול באותו היום, התמלא כעס, הרים את קולו ודיבר בגסות. לדברי המתלוננת בעמ' 6 לפרוטוקול **"הוא התחיל לקלל קללות גסות, מלים מאד לא יפים (כך במקור), אני לא זוכרת בדיוק, מילים לא טובות. ביקשתי לעצור, אז הוא אומר מי את? השבתי לו שאני המנהלת. אז הוא התחיל גם לצעוק עליי".** לדברי אינה, בעמ' 12 לפרוטוקול **"אחרי זה הוא התחיל לקלל, ברוסית"** לדברי אנה בעמ' 17 לפרוטוקול **"הוא התחיל לדבר בטון רם. אני לא ראיתי את זה אבל שמעתי את זה. היו צעקות".** לדברי רווית, בעמ' 22 לפרוטוקול **"אני לא יודעת מה נאמר, אבל אני מבינה שפת גוף. לא הבנתי רוסית.... הוא דיבר בטונציה תקיפה. הוא ביקש משהו, היא ענתה לו בצורה מאד נינוחה.... ואז התנהל ביניהם איזה שהוא ויכוח. לא הבנתי את השפה הרוסית אבל הבנתי שיש מחלוקת ואז הטונים שלו עלו".**

20. בכל הנוגע לאופן התפתחות האירוע לאחר שביקשה המתלוננת מהנאשם לעזוב את המקום, מסרו העדות את הדברים כמפורט להלן:

א. לדברי המתלוננת, בעמ' 6 **"אמרתי לו בשקט שיצא בחוץ ופתחתי את הדלת. זהו והוא בלי מילה אחת, נתן לי מכה, שאני עפתי החוצה. הוא נתן לי מכה ביד ועל הראש, אני עוברת טיפול כל הזמן אצל נוירולוג, הוא נתן לי מכה עם היד שלו, על הפנים, אני לא זוכרת באיזה צד, נפלתי ואומרים שלי שהצוואר של שבור ואני בטיפול מאז. המשקפיים שלי נפלו, אני זוכרת שעוד קיבלתי מכות שהבנות התחילו לצעוק, אני כבר היית על האספלט זה היה בחוץ והוא היה ממשיך עם הרגליים... הוא המשיך להרביץ לי".** לאחר שביקש ב"כ המאשימה לרענן את זיכרונה של העדה מהודעתה במשטרה, אמרה המתלוננת **"אני הרגשתי שאני עפה מהמכה... אני על הרצפה, הוא התחיל לבעוט בי ברגליים לא זוכרת איפה, הייתי בהלם.... אני יצאתי וקפצתי ותפסתי אותו. אני מאד ספורטיבית. 20 ש שנה על הקרח. קפצתי ותפסתי אותו".** לשאלת ב"כ הנאשם, האם הכתה את הנאשם לאחר שקמה, השיבה המתלוננת בעמ' 9 לפרוטוקול **"לא, הוא המשיך להכות אותי כשתפסתי אותו, כולם היו לידינו, אני ואינה תפסנו אותו"**

ב. לדברי אינה "טטיאנה, היא יצאה מהחדר וביקשה ממנו לא לצעוק, ולצאת. אבל הוא עמד ולא יצא, טטיאנה יצאה, פתחה את הדלת, ביקשה שוב שיצא, שיעזוב אותנו, הוא קילל ודחף אותה היא נפלה והוא הרביץ לה כשהיא הייתה על הרצפה. היא הייתה על הרצפה מחוץ לדלת אז אני מיד יצאתי להפריד ביניהם... אחרי כן אנחנו תפסנו אותו שהוא לא יברח". בהמשך אמרה כי הנאשם הכה את המתלוננת באגרופיו, בהיותה שרועה על הרצפה.

ג. לדברי אנה, בעמ' 17, "יצאתי, ראיתי את טטיאנה על הרצפה ברחוב בכניסה למכון. פתאום ראיתי שהיא תופסת את האדם ביד. היא קמה תופסת אותו בידי כדי לתפוס אותו הוא ברח. אינה הייתה על ידה. זה מה שראיתי ושמעתי".

ד. לדברי רווית, בעמ' 23 "אז הוא אחז בה וזרק אותה החוצה, כמו שק תפוחי אדמה והתחיל לחבוט בה. המשקפיים שלה התנפצו. אני רואה, ואני צורחת כמו משוגעת. ... הוא זרק אותה על הרצפה והתחיל לחבוט בה וממש היכה בה.. אני עדיין הייתי כשרגליי במים, צרחתי מהיסטריה.... כשהיא (אינה) משכה לו את החולצה ראיתי כשנקרעה החולצה והכפתורים...". בהמשך, בתשובה לשאלה, השיבה העדה ואמרה בעמ' 24 "הוא חבט בה. ברגע שאינה קמה, כי הוא רצה לחבוט בה בראש חבט בה בכוח, באגרופים וניסה לבעוט לה בראש...כשטניה הייתה שכובה על הרצפה הוא רצה לבעוט לה בראש ואינה קמה והדפה אותו ממנה

21. בהמשך, לאחר שהנאשם עזב את המקום, רדפו אחריו אינה והמתלוננת. מדברי המתלוננת עולה כי הנאשם נעצר, לאחר שהשתיים תפסו אותו, אך היות וחש ברע, הושיבו אותו השתיים על כיסא, והחזיקו בו. לדבריה אמר לה הנאשם, שזה הסוף שלה, סוף העסק שלה. לדבריה הגיעה אשתו של הנאשם למקום (בדיעבד הסתבר שמי שהגיעה אל הנאשם הינה קרובת משפחה של הנאשם, גב' רוזה רחמימוב (להלן: "רוזה"). בעדותה בעמ' 8 לפרוטוקול אמרה המתלוננת "אני לא זוכרת בדיוק, אני חושבת שהוא ברח, אני לא בדיוק זוכרת איך הוא ברח מהכסא". לדברי אינה, בעמ' 12 לפרוטוקול, רצה אחרי הנאשם ותפסה אותו אך הוא הלך. העדה לא ידעה לומר היכן נעצר הנאשם על ידי המשטרה.

22. העדות לא דייקו בפרטים אותם מסרו והתרשמתי כי ביקשו (למעט העדה אנה) להעצים מאד את תיאור האלימות בה נקט הנאשם. כך למשל סיפרה המתלוננת כי הנאשם הכה בפניה, וכתוצאה מכך נפלה, אינה סיפרה כי הנאשם דחף את המתלוננת בגבה. לשאלתה של ב"כ הנאשם האם יתכן שהמתלוננת מעדה על המדרגה בכניסה למכון השיבה אינה, בעמ' 15 לפרוטוקול "היא לא הייתה מוכנה לזה, הוא דחף אותה והיא לא הספיקה. אם תדחפי אותי ואני לא מצפה לזה, אז אני עלולה למעוד וליפול במיוחד שיש שם את הפרשי הגובה". בהתייחס לעדותה במשטרה, שם אמרה כי הנאשם היכה אותה באגרופים, השיבה העדה שזו טעות, ואמרה כי הנאשם היכה את המתלוננת באגרופיו בהיותה עדיין על הרצפה. לדברי המתלוננת בעט בה הנאשם, בעודה שרועה על האספלט.

23. דבריה של אינה, לפיהם היכה הנאשם באגרופיו במתלוננת, בהיותה על הרצפה, אינם עולים בקנה אחד עם עדותה של המתלוננת, לפיה בעט בה הנאשם לאחר שנפלה ובטרם קמה ואף אינם מתיישבים עם השכל הישר. קשה להניח כי הנאשם, אדם כבן 75, התכופף, על מנת להכות את המתלוננת, בהיותה שכובה מחוץ למכון היופי.

24. רווית תיארה את האירוע באופן מוגזם וסיפרה כאמור, שהנאשם זרק את המתלוננת החוצה "כמו שק תפוחי אדמה והחל לחבט בה". עוד אמרה כי סיפרה בהודעה טלפונית למשטרה שגם אינה הייתה בשלב מסוים על הרצפה, למרות שהן המתלוננת והן אינה עצמה לא סיפרו זאת. מעדותה של רווית עולה כי למרות שאינה דוברת השפה הרוסית, מסרה במשטרה הודעה, ובה פירוט של חילופי הדברים בין הנאשם לבין המתלוננת ואינה. לדבריה "זה מה שאמרה לי הפציינטית. מה גם שיש לי אינטליגנציה בסיסית ואני מבינה התנהלותו וכמה מילים". עוד עולה כי בעת שהחל האירוע, ישבה רווית, כשגבה אל הרחוב ורגליה בכלי עם מים, כשהיא בחודש התשיעי להריונה וספק רב בעיני אם אכן ראתה במו עיניה את הנאשם ואת המתלוננת, מרגע שזו נפלה. הדעת נותנת שראתה את הדברים רק לאחר שקמה ממקומה. כשהתבקשה העדה להדגים איך היכה הנאשם את המתלוננת אמרה בעמ' 23 לפרוטוקול "חבט בה בכוח, באגרופים וניסה לבעוט לה בראש" בהמשך אמרה כי כשהייתה המתלוננת שכובה על הרצפה הוא רצה לבעוט לה בראש ואינה קמה והדפה אותו ממנה".

25. דבריה של אינה, לפיהם תפסו היא והמתלוננת את הנאשם בחולצתו, על מנת שלא יברח, כך שהחולצה נקרעה, ודבריה של המתלוננת לפיהם "אני יצאתי וקפצתי ותפסתי אותו" מתיישבים עם עדותה של אנה, לפיה, כשיצאה מחדר הטיפולים, ראתה את המתלוננת על הרצפה, וכשקמה, תפסה בידו של הנאשם כדי שלא יברח. מעדותה של אנה, עולה ספק בדבר האפשרות לפיה המשיך הנאשם לתקוף את המתלוננת לאחר שקמה.

26. הנאשם העיד ואמר כי כלל לא הרים את קולו ואף לא התרגז, כשהסתבר לו שלא ניתן היה לקבלו לטיפול, אלא רק "לא שמחתי" (עמ' 32 לפרוטוקול) לדבריו נפלה המתלוננת בעת שהוציאה אותו ממכון היופי, שכן אחזה בו, דחפה אותו ונפלה יחד אתו. אף לא אחת מהעדות הבחינה בנפילתו של הנאשם. דבריו של הנאשם לשוטר גיא סלע, לפיהם "לא קרה כלום" אינם מתיישבים עם דבריו לפיהם דחפה אותו המתלוננת והפילה אותו ארצה. מחומר הראיות שהוגש לעיוני, עולה רושם כי נכתב בעניין דו"ח נוסף אשר לא הוגש.

27. מכל האמור עד כה, חרף הסתירות שנמצאו בין העדויות, שוכנעתי כי הנאשם דחף את המתלוננת, היא נפלה והנאשם בעט בה. כתוצאה מכך נחבלה המתלוננת. נוכח דבריה של אנה, לפיהם כשקמה המתלוננת, תפסה אינה את הנאשם, לבל יברח מהמקום, הרי שלא מן הנמנע כי בניסיונו לברוח מהשתיים, דחף הנאשם הן את המתלוננת והן את אינה.

28. בכל הנוגע לטענה לפיה שבר הנאשם את משקפיה של המתלוננת ואת מכשיר הטלפון הנייד שלה אמרה המתלוננת, בעמ' 6 לפרוטוקול, כי כשנפלה, משקפיה נפלו. בהמשך אמרה כי משקפיה נשברו. היא לא סיפרה כי מכשיר הטלפון שלה נשבר אף הוא. לדברי העדה אנה, היה מכשיר הטלפון מונח על הרצפה, שבור. לדברי רווית, בעמ' 27 לפרוטוקול, ניפץ הנאשם את מכשיר הטלפון של המתלוננת. עוד אמרה כי משקפיה של

המתלוננת נשברו כתוצאה מהחבטות.

29. סעיף 452 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") קובע כי "**ההורס נכס או פוגע במזיד ושלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים, והוא אם לא נקבע עונש אחר**". היסוד הנפשי הנדרש בעבירה של היזק בזדון הוא מחשבה פלילית, כאמור בסעיף 90א(1) לחוק בשילוב עם סעיף 20(א)(2) לחוק. על התביעה להוכיח כי הנאשם היה מודע לטיב התנהגותו ולאפשרות קרות התוצאה.

30. המשקפיים לא הוצגו לפניי, ואף לא תמונה המתעדת את היותם שבורים. בנסיבות האירוע לא שוכנעתי כי הנאשם היה מודע לאפשרות לפיהם יישברו המשקפיים. אשר על כן אני מזכה את הנאשם מביצוע העבירה של היזק בזדון.

31. באשר לטענה, לפיה תקף הנאשם את אינה - בעדותה בבית המשפט לא ידעה אינה לומר באיזה שלב תקף אותה הנאשם. לדבריה, בעמ' 12 לפרוטוקול "**קיבלתי גם מכות, אבל לא שמתי לב אפילו לזה**" בסימן על ידה לא הבחינה ביום המקרה. לשאלת בית המשפט איך קיבלה את המכה, השיבה "**לא שמתי לב. אני תפסתי אותו והוא רצה לברוח**" מהאמור עולה כי הנאשם לא הכה באגרופו את אינה ואף אם נגרמה לה חבלה, לא מן הנמנע, כאמור לעיל, כי בעת שתפסו אינה והמתלוננת את הנאשם בחולצתו, על מנת למנוע ממנו לעזוב את המקום, ביקש הנאשם להשתחרר מאחיזתו, וכתוצאה מכך נחבלה אינה.

32. בכל הנוגע לעבירת האיומים, מקובלת עליי עדותה של המתלוננת לפיה כשהתיישב הנאשם על הכיסא, איים עליה ואמר לה שזה הסוף שלה וסוף העסק שלה.

סוף דבר

33. אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - עבירה על סעיף 380 לחוק העונשין ובעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק.

ניתנה היום, ל' ניסן תשע"ה, 19 אפריל 2015, במעמד הצדדים